

тим суспільним відносинам, на регулювання яких воно спрямоване, відповідно до мети, що відповідає об'єктивним умовам розвитку суспільства [4, с. 98]. Наскільки ці категорії та позначувані ним феномени відображені у нормах інституту обмежень прав особи, уповноваженої на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, та інших правилах антикорупційного законодавства, настільки суспільству гарантовано перманентне досягнення публічного інтересу, що складає суть сталого соціального прогресу, зокрема реалізації національної ідеї – простору етнокультурної традиції, її основ та очікуваних горизонтів (бажаних зразків/стандартів як мети самовираження) [5, с. 236].

Отже, двома важливими факторами захищеності національних інтересів стають як антикорупційні обмеження прав особи, уповноваженої на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, так і орієнтованість змісту цих обмежень на культивування та стимулювання розвитку конструктивної пасіонарності посадових осіб органів публічної влади (суддів, поліцейських та ін.). Правотворчі органи повинні ухвалювати такі юридичні норми, що обумовлюють перманентне живлення ключових складових конструктивної пасіонарності, а саме: порядності, компетентності, свободи і креативності, відповідальності та ефективності (результативності), забезпечуючи у результаті стійку довіру, неспростовний авторитет, національну безпеку і сталий прогрес. І головним джерелом живлення пасіонарної конструктивності цих осіб, створюваних та застосовуваних ними правових норм у всіх вищеписаних взаємозв'язках стають не обмеження самі по собі, тим більш без розгортання їх змісту відповідно до специфіки предмета роботи та природи чиновників, а довіра населення, яке за своєю антропною природою є схильним підтримувати та підкорятися публічній владі, що досягає поставлених завдань (яка результативна), діє в межах права і правових законів ефективно, будучи порядною, компетентною, відповідальною, а не формально налаштованою, бюрократичною, архаїчною та світоглядно відсталою на словах і/або у справах, зраджуючи своїми корупційними слабкостями довіру людей, створюючи системні та довгострокові загрози їхньому благополуччю.

1. Турчинов назвав кількість військових, що залишилися вірними присязі під час окупації Криму. 27.01.2017. URL: <https://tyzhden.ua/News/184132>.

2. Державна служба: навч. посіб. / за заг. ред. С.М. Серьогіна. К., 2012. 526 с.

3. Нерівність в Україні: масштаби та можливості впливу / за ред. Е.М. Лібанової. К.: Ін-т ДСД ім. М.В. Птухи НАНУ, 2012. 404 с.

4. Пелевин С.М. Эффективность права и дальнейшее совершенствование законодательства о разводах. *Правоведение*. 1971. № 3. С. 96-104.

5. Аполлонов И.А. Идентичность личности в этнокультурном измерении: дис. ... докт. филос. наук: спец. 24.00.01. Краснодар, 2017. 485 с.

Мислива Оксана Олегівна
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ ТА БЕЗПЕКИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Забезпечення порядку та безпеки – це дуже складний шлях, до якого треба йти дуже довго, застосовувати різні методи. Зокрема, в Україні повністю реформовано міліцію в поліцію, яка згідно із законодавством є головним органом у країні, що покликаний забезпечити публічний порядок і підтримувати публічну безпеку в країні [1].

На думку І.В. Зозулі, законодавець у Законі України «Про Національну поліцію», вживаючи терміни «публічна безпека» та «громадська безпека», не тільки не ототожнює їх, але й відносить термін публічної безпеки до базових, оскільки саме її підтримує Національна поліція, відповідно, її забезпечення є завданням поліції. Термін громадської безпеки й громадського порядку належить до другорядних, технічних, реалізація яких відбувається застосуванням з боку поліції виключно спеціальних засобів вилученням зброї, застосуванням засобів фото- і кінозйомки, відеозапису тощо [2, с. 8].

Проте, у тлумачному словнику української мови зазначається, що «громадський» – це той, який виникає, відбувається в суспільстві або стосується суспільства, пов'язаний з ним; суспільний; належний усій громаді, усьому суспільству; колективний; призначений

для загального користування; у якому бере участь весь колектив; який добровільно обслуговує різні сторони життя колективу [2, с. 174]. Натомість, «публічний» – той, що має місце в присутності людей, публіки; призначений для відвідування чи користування широкими масами; прилюдний; громадський [2, с. 383].

Як бачимо, у загальному розумінні «публічний» і є «громадським». Тобто поняття «публічний», на наш погляд, є дещо ширшим за «громадський» і включає його у свій зміст. Отже, це ніби і різні поняття, але водночас тотожні.

Підтвердженням того, що публічна (громадська) безпека і порядок є об'єктом адміністративно-правової охорони, є й те, що органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації забезпечують відповідно до Конституції України охорону громадського порядку відповідно до ст. 6 Кодексу України про адміністративні правопорушення. У ст. 173-1 цього Кодексу зазначено, що поширювання неправдивих чуток, що можуть викликати паніку серед населення або порушення громадського порядку, тягне за собою адміністративну відповідальність, а ст. 262 визначає органи (посадових осіб), які правомочні здійснювати адміністративне затримання, серед яких Національна поліція – при порушенні організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій, при поширюванні неправдивих чуток, вчиненні злісної непокори законному розпорядженню чи вимозі поліцейського, члена громадського формування з охорони громадського порядку [3].

Основними напрямками забезпечення Національною поліцією публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів є такі: 1) нормативно-правове забезпечення (формування державної політики та створення нормативно-правової бази, забезпечення дотримання гарантій прав і свобод, законних інтересів учасників заходу тощо); 2) моніторинг, аналітичне та інформаційне забезпечення (прогнозування ризиків і загроз, оцінювання можливих наслідків, моніторинг стану публічної безпеки і правопорядку під час проведення масового заходу й впливу на нього внутрішніх і зовнішніх чинників тощо); 3) оперативне управління, організаційне та методичне забезпечення (попередження та припинення злочинів та інших правопорушень, забезпечення дорожнього руху, захист власності, захист прав і свобод, виконання адміністративних стягнень; надання соціальної та правової допомоги, удосконалення організаційної структури та розподілу обов'язків, вироблення організаційно-методичних підходів тощо); 4) комунікаційне забезпечення, координація та взаємодія (сприяння в межах компетенції іншим суб'єктам, залучення їх до забезпечення публічної безпеки і порядку, стратегічне управління тощо); 5) контроль за діяльністю органів поліції (підбиття підсумків, ведення звітності, заохочення та дисциплінарна відповідальність працівників тощо).

Наразі, після проведення реформ і після того як створена масштабна патрульна поліція має бути покращена, вже зараз багато залучається поліцейських з різних підрозділів для забезпечення порядку, які професійно підготовлені і мають все необхідне. Реформа передбачає новий зручний формений одяг, зручний тактичний пояс, в разі чого під час заворушень під час охорони громадського порядку, поліцейський зможе швидко скористатись ними, сучасні, обладнані авто, які також мають велике значення, щоб можливо було швидко наздогнати правопорушника. Сподіваємося, що реформа дасть для поліції і України новий поштовх. Також зараз створена і вже виконує свої функції КП «Муніципальна варта», яка теж забезпечує громадський порядок і тісно співпрацює з поліцією. Безпека і порядок є найважливішою соціальною цінністю серед людей, суспільства і досягається вона дотриманням норм права, моралі, норм неправових звичаїв, традицій. Це нормальна життєдіяльність людей в усіх сферах.

1. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

2. Лошицький М.В., Чалий А.М. Організація попередження правопорушень органами внутрішніх справ під час проведення масових заходів. *Наук. вісн. Київ. нац. ун-ту внутр. справ.* 2010. № 3. С. 190–197.

3. Сергєєв А.В. Проблеми адміністративно-правового регулювання діяльності місцевої міліції щодо охорони громадського порядку під час проведення масових заходів. *Вісник.* Харків, 2005. Вип. 30. С. 125–132.